

особливої частини КУпАП, що можуть бути вчинені в мережі Інтернет мають отримати відповідну кваліфікаційну складову з відповідною мірою адміністративного стягнення; 3) шляхом винесення правопорушень в мережі Інтернет в зміст окремої глави КУпАП «Адміністративні правопорушення в інформаційній сфері», якою буде доповнено вищевказаний Кодекс.

Поряд з цим, дієвого публічного регулювання вимагає функціонування Інтернету в Україні. Звичайно, що всі конституційні права і свободи людини при цьому мають бути належно забезпечені, тоді як існуючий нині правовий безлад в цій сфері має бути ліквідований.

Таким чином, проблема вчинення адміністративних правопорушень в мережі Інтернет лишається відкритою і вимагає як подальших наукових досліджень, так і практичних новацій у національне законодавство для її подальшого усунення і системного вирішення.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про телекомунікації» від 18 листопада 2003 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1280-15>.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
3. ТСН від 9.11.2010 р. У Запоріжжі студента посадили за матюки в чаті. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://tsn.ua/ukrayina/u-zaporizhzh-studenta-posadili-na-15-dib-za-matyuki-v-chati.html>.
4. Закон України «Про заборону грального бізнесу в Україні» від 15 травня 2009 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1334-17>.

Пахомова А.А.

*кандидат юридичних наук, доцент,
Білоцерківський національний аграрний університет*

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ДОРАДЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сьогодні Україна має перебувати на фінальному етапі створення нормативної бази загальної інформатизації країни, проте питання правової регламентації інформатизації АПК, в тому числі його інформаційно-консультаційного обслуговування, залишається відкритим. Відсутність єдиного нормативно-правового акта щодо регулювання інформатизаційних процесів сільськогосподарської дорадницької діяльності унеможливорює чітке вирішення проблем, що постають в цій галузі.

Реалізація завдань розвитку сільського господарства потребує формування адаптованої до сучасних запитів економічної інформаційної системи, яка відповідає міжнародним принципам, підтверджує інвестиційну привабливість галузі та забезпечує ефективне управління нею [1, с. 81].

Мінагрополітики неодноразово намагалося розробити ефективні державні концепції розвитку інформаційного забезпечення АПК країни на

визначений період, проте, зазвичай такі програми залишалися лише проектами. Шляхи удосконалення інформатизації в сфері інформаційно-консультаційного обслуговування агропромислового виробництва найбільш виважено були представлені проектом Програми інформатизації агропромислового комплексу на 2005-2007 рр. [2]. Програма визначала, що існуюча система розповсюдження науково-технічної інформації, впровадження наукових розробок і передових технологій не відповідає новим виробничим відносинам. Особливо гостро проявилась невідповідність організаційних структур розповсюдження наукових рекомендацій і передового досвіду в період повсюдного запровадження приватної власності на землю та майно. З'явилась велика кількість новостворених приватних формувань, керівники яких із-за відсутності достовірної ринкової інформації в більшості випадків приймають не зважені управлінські рішення. Ґрунтовної допомоги в питаннях кваліфікованого ведення господарства вони не отримують і, як наслідок, рівень господарювання падає.

Фактично на місцях, в районах сьогодні не існує центрів консолідації новоутворених господарських структур, землевласників і землекористувачів в комплексному вирішенні проблеми розвитку сільського господарства і сільських місцевостей. Очевидно, що потрібно удосконалити саму організацію науково-консультаційного і інформаційного обслуговування низових структур агропромислового комплексу.

З цією метою доцільно діяльність органів державного і громадського управління АПК, закладів аграрної науки і аграрної освіти, спрямувати на надання практичної допомоги сільськогосподарським виробникам і сільському населенню безпосередньо в місяцях їх проживання і роботи через активні методи навчання, консультування, демонстраційні покази, незалежну експертизу, інформаційне забезпечення і таким чином розбудовувати відповідну ринковим умовам систему сільськогосподарського дорадництва.

В основу діяльності цієї кооперативної системи має бути покладений функціональний (не адміністративний) характер взаємозв'язків в процесі спільної діяльності по розповсюдженню сільськогосподарських знань і інформації дорадчих служб, реорганізованих управлінь сільського господарства районних і обласних державних адміністрацій, навчально-консультаційних центрів і пунктів закладів аграрної освіти, центрів наукового забезпечення закладів аграрної науки, консультаційних підрозділів агросервісних підприємств тощо, під наглядом громадськості.

В своєму розпорядженні вони повинні мати засоби електронного зв'язку, комп'ютерну техніку з комплексом комп'ютерних програм по автоматизації виробничих процесів, плануванню, обліку і аналізу фінансово-господарської діяльності, бази (банки) даних з ринковою, нормативною, прогнозною, технологічною, економічною інформацією, щоб оперативно і якісно напрацьовувати варіанти ефективних управлінських рішень.

Інформаційні матеріали, потреба в яких може виникнути у виробників в процесі їх діяльності, настільки багатопланові і об'ємні, що жодний фермер чи спеціаліст, або інформаційна система колективного сільськогосподарського підприємства в цілому не в змозі їх самостійно систематизувати, осмислити і

використати в конкретних виробничих ситуаціях без допомоги ззовні. В цих умовах економічно виправдане дозоване одержання необхідної науково-технічної й іншої інформації в міру виникнення потреби в ній через посередників. Тому слід розглядати дорадників і експертів-дорадників як основних споживачів інформації виробничого призначення. Для цього дорадники повинні мати доступ до інформаційних джерел. Він може бути забезпечений при наявності у державі відповідним чином зібраних, систематизованих і організованих національних і регіональних інформаційних фондів, систем, баз (банків) даних науково-технічного та маркетингового характеру і каналів доступу до них.

З огляду на це, актуальності набирає розвиток сучасних інформаційних технологій, які ґрунтуються на веб-платформах, що дозволяє не лише переводити знання в систематизований електронний вигляд, а й надавати доступ до них широким верствам користувачів в будь-який час [3].

Яскравим прикладом такого підходу до інформаційно-консультаційного забезпечення в сфері аграрних знань є інформаційно-дорадчі системи порталів «Аграрний сектор України» (AgroUA.net, веб-адреса <http://agroua.net/>), «Національна асоціація сільськогосподарських дорадчих служб України» (Дорада, веб-адреса <http://www.dorada.org.ua/>)

Інформація, підібрана, систематизована та розміщена в базах даних порталів, що дозволяє користувачам здійснювати самостійний пошук відповідей на актуальні питання, призначена для багаторазового використання по схожих запитах, спрощує, як енциклопедичний базис, підготовку якісних розгорнутих відповідей фахівцями-дорадниками.

Наступним кроком у нормативному визначенні шляхів удосконалення інформатизації сільськогосподарської дорадчої діяльності стає схвалення Кабінетом Міністрів України Стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року [4]. Стратегія спрямована на формування ефективного, соціально спрямованого аграрного сектору економіки, що повинен задовольнити потреби внутрішнього ринку та забезпечити провідні позиції у світі на основі його багатокладності та пріоритетності підтримки господарств, власники яких проживають у сільській місцевості, поєднують право на землю із працею на ній, а також власні економічні інтереси із соціальною відповідальністю перед громадою.

Стратегія визначила на меті створення організаційно-економічних умов з метою ефективного розвитку аграрного сектору шляхом забезпечення єдності економічних, соціальних та екологічних інтересів суспільства для стабільного забезпечення населення якісною, безпечною, доступною вітчизняною сільськогосподарською продукцією та промисловістю сільськогосподарською сировиною. Саме тому, одним з пріоритетних напрямів досягнення стратегічних цілей стало удосконалення системи інформаційно-аналітичного забезпечення сільськогосподарських товаровиробників, запровадження системи оперативного моніторингу ринку сільськогосподарської продукції, розбудови розвинутої системи сільськогосподарського дорадництва.

Список використаних джерел:

1. Стратегічні напрями розвитку сільського господарства України на період до 2020 року / за ред. Ю.О. Лупенка, В.Я. Месель-Веселяка. – К. : ННЦ «ІАЕ», 2012. – 182 с.
2. Програма інформатизації агропромислового комплексу на 2005-2007 рр. (проект) / М-во аграр. політики України, Укр. акад. аграр. наук, Нац. наук. центр «Інститут аграрної економіки» та ін. – К. : ННЦ ІАЕ, 2004. – 113 с.
3. Саяпін С.П. Чому вигідна система електронного дорадництва? / С.П. Саяпін [Електронний ресурс] // Scientific researches and their practical application. Modern state and ways of development. – 2014. – № 10. – Режим доступу до док. : <http://www.sworld.com.ua/konfer36/457.pdf>.
4. Про схвалення Стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.10.2013 р. // Офіційний вісник України. – 2013. – № 83. – Ст. 3088.

Шершень Н.В.

учениця,

Донецька загальноосвітня школа № 104

**ПОСТДЕРИВАТИВНІ ДОКАЗИ ЯК ЗАСІБ ОТРИМАННЯ
ДОСТОВІРНИХ ПОКАЗАНЬ ВІД НЕЗАЦІКАВЛЕНОЇ ОСОБИ
ПІД ЧАС ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО ПОРУШЕННЯ
ФІНАНСОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА**

Питання юридичного доказування було і залишається предметом особливої уваги дослідників протягом всього періоду розвитку вітчизняної процесуальної науки. Кожний доказ виконує специфічну роль у процесі встановлення істини у справі, не дивлячись на те, що вони мають різну форму та спосіб отримання. Одним із видів класифікації доказів, яка привернула нашу увагу, є поділ доказів на первинні (первісні) та похідні. Перші прямо і безпосередньо вказують на наявність чи відсутність проміжного носія доказової інформації, а другі лише опосередковано.

Первісні докази – це докази, отримані із першоджерел (показання свідка-очевидця, оригінал документа). Похідні докази – це докази, які отримані «з других рук» (свідок дав показання з чужих слів, відомості отримані з копії документа, відомості отримані за допомогою фотозйомки) [1, с. 156]. Однак віднесення доказів до похідних не означає, що вони не можуть привести до достовірних висновків, у зв'язку з цим вони не повинні розглядатися як «другий сорт» у порівнянні з первісними. «У ряді випадків вони набувають ключового значення, зокрема якщо втрачено первісний доказ» [2, с. 74], все це говорить про їх цінність. Використання похідного доказу виправдано у наступних випадках:

- коли значимість такого доказу надає додаткову і єдину можливість суду встановити істотні обставини для провадження, а також коли без наявності такого доказу неможливо довести необхідну обставину для провадження;